

Rævningene til at frifinde, men det er ogsaa muligt, at han, enten fordi han fremdeles er moralsk overbevist om den Anklagedes Skyld, eller fordi han af en vis Haardnakthed ikke vil opgive sin forudfattede Mening, eller af andre Grunde, inhaverer sin engang fremsatte Paastand, og ved alle de Midler, der staae til hans Raadighed, søger at indvirke paa Rævningernes Overbevisning. Men det er paa den anden Side ogsaa muligt, at Rævningernes Videnstaber eller Fordomme i et saadant Tilfælde tale til Fordel for Anklagerens Paa- stande og at de derfor vilde være tilbøielige til at overhøre den advarende Stemme, som vil lyde til dem gennem Formandens Fremstilling. De retslærde Dommere derimod, som ere upaa- virkede af saadanne Forhold, vilde let være istand til at bedømme, om Beviset er saa utilstrækkeligt, at det aldeles ikke bør komme for Rævningerne, og den Anklagede vil saaledes have en Betyggelse mod at fældes ved et aldeles utilstrækkeligt Bevis. Vel er det saa, at en Skyldigerklæring kan blive afgivet paa utilstrækkelige Grunde, ogsaa udenfor de i Loven nævnte Tilfælde, men der haves da en yderligere Betyggelse i den de retslærde Dommere ved § 222 indrømmede Beføjelse til at henvise Sagen til en ny Prøvelse, naar de enstemmig finde, at Rævningerne have erklæret en Anklaget skyldig eller dog skyldig i en større Forbrydelse end han kan antages at have begaaet efter de foreliggende Beviser. Til denne Bestemmelse har Udvalget ogsaa henvist som en Udvei i de heromhandlede Tilfælde, men det er aabenbart, at den kun ganske undtagelsesvis bør komme til Anvendelse, naar den ikke skal svække Institutionens Betydning i det Hele, og at det derfor er rettere at udfondre de Tilfælde, hvor den kan forudsæes at maatte komme til Anvendelse, naar det er muligt at betegne saadanne Tilfælde nærmere i Loven.

I Henhold til alt det foran Udviklede har Ministeriet derfor troet at burde holde paa de heromhandlede Bestemmelser i det forrige Udkast, der ogsaa som af Udvalget erkjendt stemme med den engelske Retsspraxis naar undtages at den præsidierende Dommer i England i saa-

daune Tilfælde giver Rævningerne et Paa- læg om at frifinde, hvilket de ikke, saavidt Ministeriet bekjendt, i noget Tilfælde vides at have tilsidefat, om de end formelt maatte være beret- tige de dertil. Da det imidlertid af nærliggende Grunde ikke gaar an at overføre denne Maade at afgjøre Spørgsmaalet paa i et Land, hvor Institutionen først skal indføres, og hvor saaledes det Forhold mellem retslærde Dommere og Rævninger, som gjøre Anvendelsen af en saadan Form mulig, ikke endnu kan have udviklet sig, har Man fremdeles troet at burde affatte § 251 i nærværende Udkast overens- stemmende med den tidligere § 264. I ethvert Tilfælde har Ministeriet anseet det foreliggende Spørgsmaal for at være af en saadan Betydning, at det ikke burde afgjøres endeligt uden en nøiere Drøftelse af de Grunde, der kunne tale for eller imod det her antagne Resultat, og til en saadan Drøftelse har Man søgt at levere et Bidrag i de foranstaaende Anmær- ninger.

7de Kapitel.

Om Fremgangsmaaden i Straffefager, der høre under Rævningerettens Af- gjørelse, naar den Anklagede ikke kan skaffes tilstede.

Der findes fra Ministeriets Side Intet at erindre imod, at der gives den tidligere § 266 (§ 253 i nærværende Udkast) den Tilføining, at en udeblevet Anklaget overgaaet Dom kan indtales for Høiesteret efter de almindelige Regler, naar Anken alene angaaer formelle Spørgsmaal. Ministeriet er ogsaa gaaet ud fra, at den Anklagede, der er bleven dømt som udebleven, bør have Udgang til at faae Sagen foretaget paany, ikke alene naar han melder sig inden den i § 256 foreskrevne Frist, men ogsaa naar han godtgjør ved et uovervindeligt Forfald at have været hindret fra at indfinde sig inden Fristens Udløb, men da det maa an- sees rettest, at en udtrykkelig Bestemmelse herom optages, er § 258 i nærværende Udkast affattet i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag.